

dragen nu veel verder dan vroeger. Rusland heeft eigenmachtig in de Oostzee zijn territoriale wateren een heel eind uitgebreid. De regering in Indonesië verklaarde alle wateren tussen de eilanden van de Republiek tot Indonesische zeeën.

Chili en andere Zuid-amerikaanse republieken maakten het nog bonter. Zij maakten aanspraak op een strook van de Stille Oceaan van maar liefst 200 mijlen. „Alle visserijrechten daar zijn voor ons”, beweerden ze.

Maar zo was het hek van de dam.

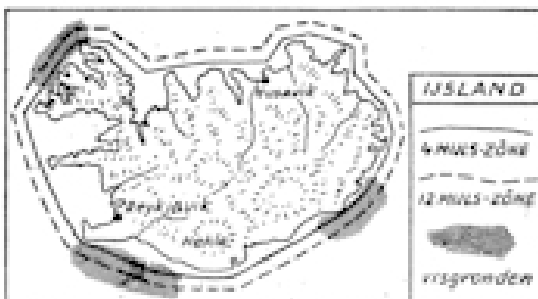
Daar moest iets aan gedaan worden.

Verleden jaar werd er te Genève een conferentie gehouden over de zeerechten. Men probeerde het eens te worden over een nieuwe regeling. Jammer genoeg liepen de meningen zo ver uiteen, dat men niet tot overeenstemming kon komen. De zaak bleef, zoals ze was.

Wat nu?

Eigenlijk weet niemand het. En toch is de zaak van het grootste belang. Voor sommige kusten heeft men bijvoorbeeld onderzeese olievelden ontdekt, die men tegenwoordig met moderne drijvende installaties heel goed kan exploiteren. Wie mag nu die olie daar weghalen, als die bijv. 6 mijl uit de kust gevonden wordt?

Vroeger was het niet erg, als er een enkel vissersscheepje een paar dagen viste in de buurt van een ander land. Maar tegenwoordig wordt er door de vissersvloeten met moderne hulpmiddelen zo druk gevist, dat het te begrijpen is, dat een land er bezwaar tegen heeft, dat die visserij te dicht bij zijn kust plaats vindt.

Zo is het o.m. met Ysland. Dit land is bijna geheel afhankelijk van de visserij. 't Is de belangrijkste bron van inkomsten. 95% van de Yslandse uitvoer

bestaat uit visproducten. En de zeeën rondom dit eiland zijn erg visrijk. De Yslandse vissers kunnen dus dicht bij huis blijven.

Maar..... de Engelsen, Zweden, Denen en Duitsers vissen daar ook. Ze kwamen tot 4 mijl uit de kust van Ysland. Nu zijn de Noordzee en de Atlantische Oceaan wel visrijk, maar niet onuitputtelijk. Hoe meer er gevist wordt, hoe meer de visstand achteruit gaat.

Ysland was dan ook sterk voor uitbreiding van de viermijlszone. Nu de conferentie in Genève mislukt is, heeft Ysland zelf maatregelen genomen en de viermijlszone uitgebreid tot twaalf mijl. Binnen 12 mijlen uit de kust mogen dus alleen Yslanders vissen. Voor alle anderen is het daar nu: Verboden te vissen!

Dat namen vooral de Engelsen niet. Een vloot van ong. 100 Britse treilers is toch gaan vissen bij Ysland in de strook tussen 4 en 12 mijl. Zij worden beschermd door Engelse oorlogsschepen. Maar ook zes Yslandse kanonneerbotten verschenen op het toneel. Dat zag er niet te best uit! Gelukkig kregen de Britse oorlogsschepen opdracht alleen te schieten als de Yslanders een Brits vissersvaartuig probeerden op te brengen. De Yslanders laten het niet zo ver komen. Over en weer stuurt men protesten in en pogingen van de Engelsen om tot een vergelijk te komen worden door Ysland afgewezen. De Yslanders schrijven de namen van de „overtreders” op, en als zulke schepen in de herfst of winter wegens averij of om te schuilen voor opkomende stormen een toevlucht zoeken in een Yslandse haven, bijv. in de hoofdstad Reykjavik, dan zullen de Yslanders zulke schepen wel vasthouden.

De Yslanders hebben al wel eens geprobeerd een tiental van hun mannen